

Sygn. akt IV KK 230/15

POSTANOWIENIE

Dnia 24 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk
po rozpoznaniu w dniu 24 listopada 2015 r.,
sprawy **D. S.**
skazanego za popełnienie przestępstwa z art. 158 § 3 kk,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach
z dnia 5 marca 2015 r., sygn. akt II AKa 7/15
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Katowicach
z dnia 2 października 2014 r., sygn. akt XXI K 64/13,

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego D.S. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Katowicach, wyrokiem z dnia 2 października 2014 r., sygn. XXI K 64/13 uznał D. S. za winnego popełnienia 3 przestępstw, w tym z art. 158 § 3 k.k. popełnionego na szkodę R. D. i za ten czyn wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności oraz orzekł karę łączną 3 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności.

Po rozpoznaniu apelacji pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej oraz obrońcy

oskarżonego, który zaskarżył wyrok jedynie w zakresie czynu z art. 158 § 3 k.k., Sąd Apelacyjny w Katowicach wyrokiem z dnia 5 marca 2015 r. zmienił zaskarżony wyrok i podwyższył D. S. karę za czyn z art. 158 § 3 k.k. do 5 lat pozbawienia wolności oraz karę łączną do 5 lat pozbawienia wolności, w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca skazanego i zarzucając „rażące naruszenie prawa procesowego, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, tj.:

1. art. 4 i 7 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. polegające na zaakceptowaniu dowolnego rozumowania Sądu *a quo* wyrażającego się w zastępowaniu braków okoliczności stanu faktycznego niezbędnych dla przypisania oskarżonemu sprawstwa zarzucanego mu przestępstwa pobicia, którego skutkiem była śmierć pokrzywdzonego R. D. niekorzystnymi dla skazanego domniemaniami;
2. art. 433 § 2 k.p.k. poprzez wadliwe przeprowadzenie kontroli odwoławczej zaskarżonego orzeczenia i nie dość wszechstronne rozważenie stawianego przez obrońcę skazanego zarzutu w przedmiocie błędnych ustaleń faktycznych stanowiących podstawę wyroku, a mających istotny wpływ na jego treść, będących konsekwencją nieprawidłowej oceny przeprowadzonych dowodów w zakresie, w jakim przyjęto, że dają one podstawę do przyjęcia, że śmierć pokrzywdzonego R.D. była skutkiem pobicia którego miał się dopuścić skazany D. S.”.

Mając na względzie powyższe zarzuty, obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego kasacją wyroku Sądu Apelacyjnego i zmienionego nim, na niekorzyść skazanego, wyroku Sądu Okręgowego i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania w postępowaniu I instancyjnym.

Prokurator Prokuratury Apelacyjnej w Katowicach w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja obrońcy skazanego D. S. jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Przede wszystkim stwierdzić należy, że zarzuty podniesione w kasacji, a rozwinięte dodatkowo w jej uzasadnieniu, stanowią niedozwoloną, na obecnym etapie postępowania, polemikę z ustaleniami faktycznymi dokonanymi jeszcze

przez Sąd I instancji. Obrońca konsekwentnie stara się lansować tezę, zgodnie z którą pokrzywdzony R. D. został dodatkowo pobity przez nieustalonych sprawców w Ś., o czym mówił swojej matce. Ta wersja zdarzeń została wykluczona przez Sąd Okręgowy, który w bardzo obszernym uzasadnieniu wykazał, iż to D. S. był współsprawcą śmiertelnego pobicia pokrzywdzonego i doszło do tego w J.. Sąd Apelacyjny akceptując te ustalenia wykazał, znajdującymi oparcie w ujawnionych okolicznościach argumentami, dlaczego zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych podniesiony w apelacji uznał za bezzasadny. Sąd odwoławczy słusznie zauważył, że Sąd I instancji miał w polu widzenia zeznania matki oskarżonego K. D., z których obrońca wywodzi, iż to nie oskarżony jest sprawcą pobicia, i dokonując ich oceny nie przekroczył granic określonych art. 7 k.p.k. Trafnie oba Sądy wykazały, że pokrzywdzony nie powiedział matce prawdy co do okoliczności, w których powstały jego obrażenia. Obrońca natomiast, w swoich środkach zaskarżenia, konsekwentnie całkowicie pomija relacje osób bezpośrednio obecnych na miejscu zdarzenia oraz zeznania świadka R. M., któremu pokrzywdzony powiedział, gdzie został pobity, które to dowody znalazły potwierdzenie w opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej i stanowiły podstawę ustaleń faktycznych.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia, obciążając skazanego D. S. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego w oparciu o przepis art. 636 § 1 k.p.k.